

Za Jozefom Ilavským

K úmrtiam kolegov sa zvyknem osobne vyjadrovať v prípade, že ide o učiteľa, ktorý dlhé roky pôsobil u nás na škole, s ktorým sme prešli kus spoločnej cesty a kto zanechal významnú ryhu v dejinách tejto školy.

Jozef Ilavský pôsobil na našej škole síce len necelých päť rokov, ale hlbokú ryhu rozhodne zanechal.

Písal sa rok 2020, keď mi zazvonil telefón a na druhej strane sa ozvalo :

„Dobrý deň pán riaditeľ, tu je Ilavský, zástupca riaditeľa na Gymnáziu. Vraj hľadáte matematikára, mal by som záujem.“

Dohodli sme sa a bol to vydarený „prestup“. Stal sa obľúbeným učiteľom neobľúbenej matematiky. Tiež nikdy nezabudnem na jeho tanečné kreácie na stužkových. A čo ma veľmi prekvapilo, keď som zistil, že dobrovoľne zo svojho platu, prispieval na naše občianske združenie. Hovorím mu : „Jožko, veľmi si to vážim, ale stačí, keď nám prispievaš 2% z dane.“ Jeho odpoveď bola : „Pán riaditeľ, poviem Ti úprimne, ja som rád, že som tu, dobre sa tu cítim a chcem tejto škole pomôcť“.

Aj dnes mi zazvonil telefón. Ráno o šiestej. A na druhej strane sa ozvalo šokujúce, že Jožko Ilavský zomrel. Ešte deň predtým sme sa u mňa v kancelárii o pol tretej bavili o programe nasledujúceho dňa. Už neprišiel. Ani nepríde. Ale to, že tu bol, bolo pre našu školu obohacujúce.

Jožko ďakujem, bol si prínosom pre našu školu a navždy zostaneš súčasťou „siene slávy“ Dopravákov. Som rád, že sme mohli spolu pracovať.

Odpočívaj v pokoji.

Peter Papík